ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΜΙΛ ΠΕΡΤ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ

Ἡ δεσποινὶς Φανὴ Τιμποτὼ ἐδιάβασε γιὰ δεκάτη φορὰ αὐτὴ τὴν ἄγγελία εἰς τὴν ἐφημερίδα της : «Νέος ὑψηλός ὑγιής, ὡραῖος, ἐνεργητικοῦ χαρακτῆρος καὶ ὑγιέστατος, ἐγκατεστημένος πρὸ πολλοῦ χρόνου εἰς τὴν Μαδαγασκάρην, καὶ πλούσιος ζητεῖ νέαν νόστιμη καὶ εὔθυμη, καλὴ νοικοκυρά, εἰς γάμον. Κατέχει ὡραιοτάτην ἐξοχικὴν ἔπαυλιν. Κλῖμα θερμόν, ὅλλ' ὑγιές. Ταξείδιον προπληρωτέον. Ἐὰν οἱ χαρακτῆρες δὲν συμφωνοῦν ὁ ἐν λόγῳ νέος ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιστροφήν. Παρακαλεῖ νὰ ἀποσταλῇ ἀμέσως φωτογραφία. Ὁ κ. Κ... ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ μίαν σύντροφον τοῦ βίου ἀφοσιωμένην καὶ δὲν ἀπαιτεῖ προῖκα. Διεύθυνσιν : Κον Φραγκῖσκον Μ... Ταναναρίβην, Μαδαγασκάρην.»

Ἡ Φανὴ ἐπέταξε τὸ χαρτὶ μὲ ἕνα στεναγμὸ ἀπογοητεύσεως :

— Ἄχ, τί κρῖμα ! εἶπε. Εἶνε πολὺ ἀργά. Εἶμαι τριαντοκτὼ ἐτῶν !

Ἦταν στὰ νειάτα της μιὰ δροσερὴ καὶ ὥμορφη νέα. Δυστυχῶς ἦταν πτωχὴ καὶ κανένας γαμβρὸς δὲν εἶχε ποτὲ φανεῖ εἰς τὸν ὁρίζοντα. Ἡ Φανὴ ζοῦσε μόνη της καὶ κέρδιζε μερικὰ χρήματα μὲ τὰ κεντήματα ποὺ ἔκαμε.

Ἡ δ)νὶς Φανὴ ἦταν πολὺ αἰσθηματική. Πάντα ὀνειροπολοῦσε ὅτι ἦταν ἡ ἡρῶϊς τραγικῶν καὶ τρυφερῶν περιπετειῶν. Περνοῦσε ὅμως μιὰ μονότανη καὶ μοναχικὴ ζωή, χωρὶς συντροφιὲς καὶ χωρὶς ρίλες μέσα εἰς τὴν καμαροῦλά της.

Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες οἰκοδομοῦσε τὸ ὡραιότερο μυθιστόρημα, ἐνῷ διάβαζε τὴν ἀγγελία τῆς ἐφημερίδος. Ὁ κ. Φραγκῖσκος τῆς φαινόταν σὰν ἕνας φίλος παλαιός, καὶ τὸν σκεπτόταν μὲ μεγάλη συγκίνησι.

Τὸ πρωῖ ἐσκέπτετο.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ξυπνᾷ ὁ κ. Φραγκῖσκος !

Ἔπειτα ἔλεγε, ἐνῷ ἑτοίμαζε τὸ πρόγευμά της :

— Ὁ καϋμένος ὁ κ. Φραγκῖσκος ! Δὲν ἔχει κανένα ἐκεῖ πέρα νὰ τὸν περιποιθῇ !

Τὴν ὥρα ποὺ κεντοῦσε συλλογιζόταν τὸν ξενητεμένο, ὁ ὁποῖος μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κατακτοῦσε τὴν καρδιά της.

Σὲ λίγο δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδέα ὅτι τοῦ ἦταν ἄγνωστη καὶ ἀδιάφορη.

— Θὰ τοῦ γράψω... εἶπε μιὰ μέρα. Μὰ τί νὰ τοῦ εἰπῶ ; Πῶς εἶμαι μιὰ γεροντοκόρη μὲ νόστιμο ἀκόμη πρόσωπο ; Δυστυχῶς ἡ μέση μου δὲν εἶνε πειὰ κομψὴ καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά μου ἀρχίζουν νὰ ἀσπρίζουν. Στὴς ἄκρες τῶν ματιῶν μου σημαδίζονται μερικὲς ρυτίδες... Πῶς νὰ ὁμολογήσω τὰ τριανταοκτὼ χρόνια μου σ' αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ ζητεῖ μία «νέα» ;

Ἐπὶ τέλους ἀποφάσισε νὰ γράψῃ. Δὲν θὰ ἔκανε λόγο γιὰ τὴν ἡλικία της... Τί κακὸ θὰ ἔκανε ; Ὁ κ. Φραγκῖσκος ἦταν τόσο μακρυά. Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ἁπλοῦ παιγνιδιοῦ. Ἡ Φανὴ ἐχάραξε μὲ μὲ τρέμουσαν χεῖρα :

«Ἐδιάβασα τὴν ἀγγελία σας, Κύριε. Εἶμαι ὀρφανὴ καὶ μόνη στὸν κόσμο. Θὰ ἀποφάσιζα εὐχαριστως νὰ ἐξορισθῶ, ἂν ἤμουν βεβαία πῶς θὰ συναντήσω αὐτοῦ κάτω μία εἰλικρινῆ συμπάθεια...

Τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεινε τὸ γράμμα ἡ Φανή, ἄνοιξε τὸ συρτάρι της, καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ φωτογραφία...

Ἦταν ἡ ἴδια εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν !

Μὲ μιὰ ταχεῖα κίνησι ἔχωσε τὴν φωτογραφία μέσα στὸ φάκελλο.

— Ἔτσι θὰ μάθω ἂν ἄλλοτε θὰ τοῦ ἄρεσα ! εἶπε.

Ἡ ἑπόμενες μέρες τῆς φάνηκαν σὰν αἰῶνες. Τόσες φορὲς ἐπέπληττε τὸν ἑαυτό της γιὰ τὴν τρέλλα της.

Ἄραγε θὰ ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος ;

***

Πέρασαν εἴκοσι μέρες. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ποθουμένη ἀπάντησις.

Περιεῖχε δώδεκα φύλλα καὶ μία φωτογραφία, τὴν ὁποία παρετήρησε μὲ ἀπληστία ἡ Φανή.

Ἄχ ! Ἦταν ὡραῖος νέος ὁ Φραγκῖσκος ! Δὲν θὰ ἦταν οὔτε τριάντα ἐτῶν ! Καὶ τί συμπαθητική, τί εἰλικρινὴς φυσιογνωμία. Τί χαριτωμένα μάτια.

Ἐδιάβασε τρέμουσα τὸ γράμμα τοῦ ξενητεμένου. Ἦταν χαρούμενος ποὺ εὕρισκε συντροφιὰ στὴ μοναξιά του καὶ ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ φωτογραφία Ἔκανε χίλια σχέδια γιὰ τὸ μέλλον καὶ ὠνόμαζε τὴ Φανὴ «ἀγαπητή μου μνηστή». Τῆς ἔλεγε νὰ πάρῃ τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο.

— Τί νὰ κάμω ; εἶπεν ἡ Φανή, μετανοιωμένη, ξετρελλαμένη καὶ ἀμήχανη...

***

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες ἡ Φανὴ ἔφθασε εἰς τὴν ἀφρικανικὴ γῆ. Εἶχε κάμει τὴν τρέλλα νὰ ταξειδέψῃ νὰ πάῃ στὸ ἄγνωστο, ἴσως στὴν πειὸ μαύρη καὶ πικρὴ ἀπογοήτευσι. Ἴσως ὁ ξενητεμένος θὰ ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ θὰ τὴν ὑποδεχόταν καλά. Ποιὸς ξερει ;

Ἐκύτταξε μὲ ἀγωνία γύρω της. Ὁ κ. Φραγκῖσκος θὰ ἦτανε βέβαια ἐκεῖ, στὸ σταθμό. Θὰ διάβαζε ἴσως στὰ μάτια του ὅτι ἦταν αὐτός. Εἶχε χαραγμένα στὴν ψυχή της τὰ ἁδρὰ καὶ νεανικὰ χαρακτηριστικά του. Τὸ βλέμμα της ἐν τούτοις δὲν ἔβλεπε τίποτε. Ἐξαφνα τὰ βλέμματά της στάθηκαν ἐπάνω εἰς ἕνα ἄνδρα ὡρίμου ἡλικίας, μὲ σαχτιὰ μαλλιά, ποὺ φοροῦσε ἕνα μεγάλο παναμᾶ. Πηγαινοερχόταν ἀνήσυχος, σὰν νὰ ζητοῦσε κάτι. Ἐπὶ τέλους τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε μὲ μεγάλη νευρικότητα :

— Κυρία... μήπως ἐταξιδεύσατε μὲ ἕνα πρόσωπο ποὺ περιμένω, τὴν δεσποινίδα Φανὴ Τιμποτώ ;

Ἡ γεροντοκόρη ἐταράχθη.

— Περιμένετε τὴν Φα... Μὰ τότε, Κύριε...

Περίεργο ! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔμοιαζε μὲ τὸν κ. Φραγκῖσκο.

— Μήπως... εἶσθε ὁ πατέρας τοῦ κ. Φραγκίσκου Μ.;

— Ὁ πατέρας του ; Γιατὶ ρωτᾶτε ;

— Μὲ ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ ; ἐπέμεινε ἡ Φανή.

Ὁ ἄγνωστος ἐγέλασε, λίγο στενοχωρημένος, καὶ ἔδειξε μία σειρὰ ἀπὸ λευκὰ δόντια.

— Θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια... Ὁ κ. Φραγκῖσκος...εἶμ' ἐγώ.

Ἡ Φανὴ ἔγεινε κατακόκκινη.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ Δὶς Τιμποτώ !.. Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία ποὺ μοῦ στείλατε...

Ἐκεῖνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Εἶναι ἡ δική μου... Ἀλλὰ τὴν ἔκαμα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Ἔτρεμε μὴ φανῇ πολὺ ἡλικιωμένος.

Ἡ Δὶς Τιμποτὼ εἶπε.

— Αὐτὸ τὸ ψέμμα ! Φεύγω, κύριε, φεύγω!

—Ἀλλά, κυρία μου, οὔτε ἡ δική σας φωτογραφία δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθεια ! Καθόλου μάλιστα !

Ἐπὶ τέλους ἐπῆρε μιὰ ἀπόφασι.

— Ἀδίκως συζητοῦμε, δεσποινίς, εἶπε. Ἐλᾶτε στὸ σπίτι μου νὰ ἐξηγηθοῦμε.

— Ἀδύνατον ! Θέλω νὰ φύγω ! Ἔστω καὶ ἂν πληρώσω τὴν ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν τσέπη μου !

Συλλογιζόταν τὴν τρέλλα της... Εἶχε πουλήσει τὰ ἐπιπλά της καὶ εἶχ' ἐγκαταλείψει τὴν πελατεία της. Τί θὰ γινόταν ;

— Νὰ φύγετε; Δὲν φεύγει βαπόρι ἀπὸ δῶ πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Ἐλᾶτε στὴν ἔπαυλί μου καὶ σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ σᾶς φέρω πάλι ἐδῶ.

Ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἡ ἔπαυλις ἦταν μαγευτική. Πέρασαν δύο ἡμέρες. Ἡ Φανὴ ἤθελε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι, ἂν δὲν ἦταν πειὰ νέα, ἦταν τακτικὴ καὶ νοικοκυρὰ πρώτης τάξεως. Διηγεῖτο εἰς τὸν Φραγκῖσκο διάφορες παρισινὲς ἱστορίες ποὺ ἄκουγε αὐτὸς ἀπλήστως. Ὅταν τελείωνε ἡ μέρα ἐκάθηντο κα. οἱ δύο στὴν ταράτσα μὲ μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία στὴν καρδιά.

Τὴν πρωῖαν τῆς δεκάτης τρίτης ἡμέρας, ὅταν ὁ κ. Φραγκῖσκος ἐμπῆκε στὴ σάλα τὸ πρωΐ, ἦταν τόσο μελαγχολικὸς καὶ ἀπησχολημένος, ὥστε δὲν παρετήρησε τὰ κοκκινισμένα μάτια τῆς Φανῆς.

Δὲν εἶχαν κοιμηθῆ καὶ οἱ δυὸ τὴν νύκτα, γιατὶ ἐσυλλογίζοντο τὴν ἀναπόφευκτη στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Ἡ Φανὴ σερβίρισε σιωπηλὴ τὸν καφέ, ἐνῷ ὁ Φραγκῖσκος ἀνάκατευε στὸ φλυτζάνι τὴ ζάχαρι μὲ τρέμουσαν χεῖρα.

Ἔξαφνα ὁ Φραγκῖσκος ἐπέταξε μὲ δύναμι τὸ κουτάλι του στὸ τραπέζι καὶ εἶπε :

— Λοιπὸν ὄχι, ὄχι, ὄχι ! Δὲν θὰ φύγετε ! Θὰ μείνετε πάντα μαζί μου !

— Κύριε Φραγκῖσκε ! εἶπε τρέμουσα ἡ Φανή, ἡ ὁποία ἐνόμισε πῶς δὲν ἄκουσε καλὰ τὰ ποθητὰ αὐτὰ λόγια.

— Θὰ μείνετε ἐδῶ, Φανη, θὰ γίνετε γυναίκα μου,...ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειὰ χωρὶς ἐσᾶς, μόνος, ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Εἴμαστε φτειασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Ἡ μοῖρα ἔπρεπε μονάχα νὰ μᾶς ἑνώσῃ πρὸ εἴκοσι ἐτῶν. Φανή, καλλίτερα ἀργὰ παρὰ ποτέ !

Σὲ μιὰ βδομάδα ἔγιναν οἱ γάμοι τους ! **Καμὶλ Πὲρτ**

ΤΟ 3ον ΤΗΣ "ΔΙΑΝΟΗΣΕΩΣ,,

Κυκλοφορεῖ τὸ γ'. τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Διανόησης», μὲ καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν καὶ ὕλην ἐκλεκτήν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιεχομένων περιλαμβάνει μελέτην γιὰ τὸ τουρκικὸ θέατρο, κριτικὰ σημειώματα τοῦ κ. Νιρβάνα, τὸ τρίτον μέρος τῆς μελέτης τοῦ κ. Λαπαθιώτη κλπ. Κοσμεῖται ἀπὸ εἰκόνας τοῦ ζωγράφου Γουναροπούλου, γκραβὺρ τοῦ Κλ. Κλ., κλπ.